

*Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!*

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 02/06/2024*

\*\*\*\*\*

## **TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ**

### **BÀI 145**

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng mỗi một người sống ở thế gian đều mong cầu khỏe mạnh, sống lâu, thông minh trí tuệ và tiền của dư dả. Đó là quả, muốn có quả thì phải trồng nhân. Đa phần mỗi người chỉ thích quả mà không biết tu nhân. Cho dù có tu nhân thì họ làm không làm đúng pháp, chỉ là làm hời hợt bên ngoài, làm cho dễ coi.

Hòa Thượng, Thầy Trần, Thầy Thái từng nói rằng trong cuộc đời luôn cần có những tấm gương tu hành. Thông qua những tấm gương sẽ khiến mình hướng đến đó mà học tập, mà phản tỉnh, mà xem xét về việc gieo nhân của mình. Trong xã hội có rất nhiều giai tầng, có rất nhiều lĩnh vực. Ở mỗi lĩnh vực, chúng ta thấy mọi người dụng tâm tốt đẹp thế nào, nỗ lực ra sao thì mình học tập tấm gương đó. Quan trọng là chúng ta phải biết quên đi chính mình, xả bỏ chính mình thì mọi năng lực siêu nhiên của con người sẵn có nơi tự tánh đều sẽ hiển lộ.

Chúng ta chưa vượt qua tập khí đời thường nên chưa khơi dậy được năng lực tự tánh. Phật, Bồ Tát, Tổ sư Đại đức từng chỉ dạy rằng năng lực, trí tuệ, đức tướng của Như Lai đều có trong chúng ta nhưng vì chúng ta dính vào “*cái ta*” và “*cái của ta*” nên luân quản trong đó không thể vượt qua phạm trù của con người.

Chỉ cần chúng ta vượt ra ngoài phạm trù của con người thì năng lực của chúng ta sẽ đạt mức mà người ta gọi là siêu nhiên. Điều này Phật đà, Tổ sư Đại đức và Hòa Thượng từng nói với chúng ta nghe. Trong đời sống hiện đại, con người đang bị xoay vần bởi vật chất, nên việc Hòa Thượng Tịnh Không từ năm 36 tuổi thực hành Tam Bát Quán: không quản tiền, không quản người, không quản việc là điều mà thế gian cho rằng không thể làm được, không tiền làm sao có thể sống được.

Hòa Thượng từng kể về một cụ ông sống trong một ngôi nhà giàu sang với con cái thì ông không thích mà thích nay đây mai đó, đói thì ăn đồ ăn thừa ở quán ăn, ăn xong lại đi du sơn ngoạn thủy, tự do tự tại. Con cháu bắt về, sống trong đềm ấm chăn êm thì ông bảo đó không phải là cuộc sống của con người.

Cho nên người xưa từng dạy “*tri túc thường lạc*” – biết đủ thường vui. Nếu không biết đủ, chúng ta luôn sống trong vọng tưởng, trong tâm ham cầu. Cho nên đối với tiền tài hay việc khỏe mạnh sống lâu, chúng ta đều tùy duyên chứ không cưỡng cầu. Sống thêm được một ngày thì tận tâm tận lực làm cho tốt. Nhiều người mong cầu sống lâu để thỏa mãn tham dục cá nhân là điều không nên.

Vì tâm mong cầu nên có nhiều người tuy tích cực bỏ thí nhưng để cầu phước báu trí tuệ, để được khỏe mạnh sống lâu, để được giàu có. Hòa Thượng từng dạy “*Việc tốt cần làm nên làm, không công không đức*”. Công đức, phước báu cũng không nghĩ tới thì càng không cần đến “*danh vọng lợi dưỡng*”, chỉ cần tận tâm tận lực mà làm.

Trong Phật pháp có câu: “*Đến pháp còn nên xả hướng hồ phi pháp*”, do đó Phật pháp, thế gian pháp, công đức phước báu hay thậm chí quả vị như thế nào, chúng ta đều không nghĩ tới, không mong cầu. Tuy nhiên, vì chúng sanh mong cầu tiền tài, thông minh trí tuệ, khỏe mạnh sống lâu nên Phật mới nói pháp đó cho chúng snah.

Có lần Phật nói rằng vì chúng sanh không tiếp nhận được pháp nhất thừa, pháp đưa chúng sanh thẳng đến thành Phật nên Phật mới thuyết pháp nhị thừa, tam thừa. Chúng sanh không muốn thành Phật mà muốn có cuộc sống an vui, khỏe mạnh, có trí tuệ sáng suốt một chút, vậy thì Phật phải nói pháp tương ưng với điều đó cho họ nghe.

Phật dạy chúng ta từng bước tu hành để chúng ta dần xả bỏ được chính mình. Điều quan trọng nhất trong bố thí là chúng ta tập làm để xả bỏ đi “*cái ta*” và “*cái của ta*”, tập xả bỏ những thứ bên ngoài, rồi dần dần xả bỏ những thứ bên trong.

Đạo lý Phật dạy không đơn giản là bố thí tiền tài để có tiền tài mà Phật muốn dạy chúng ta bố thí vật ngoài thân tiến tới bố thí tập khí phiền não, thói quen xấu ác của mình. Con người lo sợ đến cái chết nhưng khi họ vượt ngưỡng của bản thân, họ đâu có chết. Chính vì vậy, cần phải giữ trạng thái tinh tấn, đừng để cho mình bị lui sụt!

Mấy ngày nay ai cũng xao động về một tấm gương tu hành. Chúng ta hãy nhìn vào tấm gương đó để mỗi chúng ta cần phải nỗ lực trong phần việc của mình chứ không phải để đi theo. Đi theo để làm gì? Rồi phiền não, vọng tưởng, tham cầu vẫn là phiền não, vọng tưởng, tham cầu.

Quan trọng nhất là khi chúng ta nhìn thấy một tấm gương nỗ lực, một tấm gương hy sinh phụng hiến thì chính chúng ta phải nỗ lực và nhận biết rõ rằng năng lực của con người không bị hạn chế trong giới hạn do con người vọng tưởng. Hòa Thượng từng nói Phật còn có thể thành được thì thế gian này có gì không làm được.

Khi chúng ta khai mở được tự tánh thì năng lực của tự tánh là không giới hạn. Chúng ta cũng đã từng nghe rằng các nhà khoa học nổi tiếng cũng chỉ dùng đến 5% não bộ. Nếu chúng ta khai thác được 100% năng lực của tự tánh thì chúng ta sẽ làm được tất cả mọi việc.

Cho nên, trong đời này, chúng ta rất may mắn vì gặp được Phật pháp, gặp được chuẩn mực Thánh Hiền, gặp được Hòa Thượng Tịnh Không và hiện nay, chúng ta gặp được tấm gương tu hành, vượt ra ngoài phạm trù con người. Họ đã chứng minh cho chúng ta thấy khi vượt ra khỏi phạm trù con người thì năng lực của con người sẽ trở nên siêu nhiên.

Chúng ta cũng từng lễ Phật 500, 600 lễ, thấy rất mệt, cảm giác như sắp chết, nhưng vượt qua giới hạn đó, chúng ta lạy thêm 100 lạy nữa thì lại khỏe, lại tỉnh, lại không chết. Từ đó chúng ta nhận ra bản thân đang lười biếng. Con người nếu không vượt qua được giới hạn của mình thì mãi mãi vẫn chỉ là người bình thường

Nhiều đời nhiều kiếp chúng ta giải đãi, lười biếng cho nên lạy Phật thấy mệt. Nếu càng lười, càng giải đãi thì chúng ta càng lạy thêm mà càng lạy thêm thì càng thấy không sao cả. Nên mỗi ngày chúng ta lại nâng cấp độ lên. Cho nên chúng ta phải hiểu đạo lý mà Phật dạy.

Phật không đơn giản dạy chúng ta bố thí tiền tài để được tiền tài hay cúng Phật để có phước. Con người có phước thì lại hưởng phước mà càng hưởng phước thì càng tạo nghiệp. Trong lúc, chúng ta tùy tiện phóng túng thì tâm chúng ta đã rơi vào trạng thái chệnh mảng.

Trong quá trình bố thí, chúng ta chỉ chú ý đến bố thí tiền tài thì được tiền tài mà không lưu tâm đến vật phẩm bố thí. Liệu tiền tài mà chúng ta sử dụng đi tạo phước có là tịnh tài không hay là tiền bất thiện, tiền phạm pháp? Hay đồng tiền có được từ “*bán miền xuôi nuôi miền ngược*”? Vậy đồng tiền đó có tạo ra phước không hay gây họa? Phật cũng chỉ dạy là tịnh tài, tịnh vật thì mới được thọ nhận.

Trong quá trình bố thí, thực tế, nhiều người chìm đắm trong sự mong cầu. Nghe nói bố thí tiền tài thì được tiền tài; bố thí pháp được thông minh trí tuệ; bố thí vô úy được khỏe mạnh sống lâu nên họ có ý niệm mang tiền ra đầu tư. Đó là ý niệm sai lầm! Chúng ta bố thí gắn với tâm mong cầu, bỏ ra một vốn phải có bốn lời là sai rồi. Chúng ta không cần mong cầu, chỉ cần bố thí tiền tài tự khắc tiền tài sẽ đến hay bố thí năng lực thì con người tự nhiên thông minh trí tuệ. Bố thí là xả bỏ chính mình, để hy sinh phụng hiến, phục vụ chúng sanh mới là đúng. Chúng ta đã rơi vào tâm “*tham*”, đây cũng chính là đầu mục, là khởi nguồn của tất cả các sai phạm.

Cho nên chúng ta học Phật thì phải lý giải cho rõ ràng. Phật pháp luôn dạy chúng ta đạo lý và phương pháp. Phương pháp dựa trên đạo lý và đạo lý dựa trên phương pháp. Chúng ta từng nghe Hòa Thượng dạy “*Tín Giải Hành Chứng*” tức là “*Tín*” (tin) rồi thì phải “*Giải*” (hiểu). “*Giải*” để chứng cho cái “*Tín*” của mình là đúng. “*Giải*” rồi thì mới làm – “*Hành*”. “*Hành*” để chứng thực cho cái “*Giải*” của mình là đúng mà “*Hành*” rồi thì sẽ có kết quả, chính là “*Chứng*” thực cho cách làm của chúng ta là đúng.

Cho nên áp dụng lời dạy của Hòa Thượng vào việc bố thí, chúng ta chỉ cần nghĩ rằng chúng ta có được đời sống ấm no trong khi bên ngoài kia còn biết bao nhiêu chúng sanh nghèo khổ, chúng ta sốt chia cho họ để họ được ấm no. Chúng ta dừng lại ở ý niệm này mà không nên vọng tưởng mong cầu mang tiền ra bố thí để được tiền của nhiều hơn. Chúng ta không cần ý niệm này vì chúng ta biết rằng đương nhiên tiền tài sẽ quay về.

Chúng ta bố thí cũng không cần lời cảm ơn. Bố thí theo lời Phật dạy chính là buông xả, xả bỏ mọi ràng buộc trong nội tâm, ân oán tình thù đều phải buông xả. Không buông xả thì khổ đau hoàn khổ đau, mình tự làm thì tự mình chịu “*Tự tác tự thọ*”. Chúng ta lặn ngụp bao kiếp trong vòng sinh tử luân hồi cũng là vì không biết xả bỏ, không biết buông xuống, cứ để những thứ không cần thiết day dứt trong lòng. Rồi một ngày vô thường đến, chúng ta phải ra đi, vẫn phải bỏ thôi. Bỏ một cách tự nguyện thì chúng ta không chịu để đến khi vô thường đến, vô thường bắt chúng ta phải ra đi, bắt chúng ta phải bỏ lại. Mọi thứ trên thế gian này cũng đều phải bỏ lại.

Rất nhiều kho báu trên thế gian này do lòng tham con người cất chứa. Không chỉ kho báu, con người còn có vô số những thứ không cần thiết nhưng vẫn chất chứa trong nội tâm. Cho nên cần phải xả bỏ, buông xả khỏi lòng mình thì nội tâm mới được thanh tịnh.

Hòa Thượng nói: “***Tâm Bồ Đề chính là tâm triệt để giác ngộ, là phải có thể buông bỏ thân, tâm, thế giới, tin sâu pháp môn Tịnh Độ, nhất tâm nhất ý chuyên niệm A Di Đà Phật cầu sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn. Như vậy thì ngay đời này nhất định vãng sanh.***”

Cho dù niệm Phật 8 tiếng nhưng “*thân, tâm*” chất chứa đầy vọng tưởng, phiền não thì “*thế giới*” hiện hữu xung quanh vẫn còn đầy đủ, không thiếu thứ gì. Chúng ta đừng nghĩ rằng mình phát tâm niệm Phật hay làm được một chút việc cho chúng sanh là mình đã phát tâm Bồ Đề.

Phải hiểu rằng tâm Bồ Đề là tâm triệt để giác ngộ, là tâm chân thật buông bỏ thân, tâm, thế giới. Chúng ta mới chỉ nghe qua về tâm Bồ Đề chứ chúng ta chưa làm được. Mọi thứ xung quanh chúng ta vẫn còn nguyên, không quên được điều gì.

Có vị Thầy nói rằng phải ngồi thiền kiết già được 10 tiếng không đau thì mới đạt được tâm tịnh. Nếu ngồi một chút đã đau thì tâm chỉ nghĩ đến đau, làm sao có được tâm tịnh, tâm định. Nếu nghe qua trên sách, chúng ta tưởng đó là lý thuyết mơ hồ nhưng thật ra đã có người thật, việc thật, kết quả thật.

Qua đây, mới thấy, từ lâu nay chúng ta sống giải đãi, sống buông lung, sống tùy tiện theo tập khí phiền não. Đó là chúng ta chưa nhắc đến sát sanh, trộm cắp, phá giới. Chúng ta thích sân thì sân, thích tham thì tham, thích ăn thì ăn, thích ngủ thì ngủ ..v..v đó chính là tùy tiện. Chúng ta hãy xét kỹ lại lời dạy thấu tình đạt lý, tận tâm tận lực của Hòa Thượng, của bậc tu hành chân chính, của Phật Bồ Tát.

Hòa Thượng dạy chúng ta tâm Bồ Đề chính là tâm triệt để giác ngộ, phải có thể buông bỏ thân, tâm, thế giới. Ấy thế mà chúng ta hằng ngày dăm ba chuyện tình chấp lặt vặt, ân oán tình thù lại không thể quên được cho nên tu hoài mà không có kết quả. Chúng ta chỉ cần hằng ngày quán chiếu khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của mình trong đối nhân xử thế tiếp vật của mình. Nếu mình làm chưa tốt thì phải làm tốt

hơn; Nếu làm rề ra, chủ quan thì nay chuyển đổi lại, chúng ta làm một cách dũng mãnh tinh tấn.

Chúng ta hãy nhìn vào tấm gương để nỗ lực hơn chứ không phải để ngưỡng mộ. Nỗ lực không phải là làm việc khác thường mà đơn giản chỉ là làm tốt vai trò trách nhiệm của mình như Tổ sư Ấn Quang đã dạy: “*Đốn luân tận phận*” – dốc hết trách nhiệm trong vai trò bổn phận của mình. Làm thật tốt bổn phận thì chính là làm ra tấm gương.

Chúng ta thấy tấm gương về người làm được như Phật, chúng ta ngồi đó mong muốn. Mong muốn mà không làm thì chỉ là vọng tưởng. Hòa Thượng nói vọng tưởng mà không thể thực hiện được thì mãi mãi chỉ là vọng tưởng còn vọng tưởng mà thực hiện được thì chính là nguyện lực.

Chúng ta được thấy tấm gương tốt, tấm gương tinh tấn, tấm gương buông xả, tấm gương hy sinh phụng hiến là điều vô cùng may mắn. Vậy thì, chúng ta phải quay trở lại xem công việc và lĩnh vực mình làm hằng ngày, mình đã dụng tâm thế nào? Không phải thấy người ta ôm bát đi thì mình cũng ôm bát đi mà như Hòa Thượng nói mình phải tinh tấn dũng mãnh một cách đặc biệt hơn trong mỗi vai trò, công tác của mình. Phật, Bồ Tát đến thế gian này cũng vậy, mỗi một vị đều có vai trò khác nhau.

Cho nên, một khi thấy tấm gương thì không dừng ở việc ngưỡng mộ mà phải chuyển hóa thành động lực để chính mình nỗ lực, tinh tấn làm tốt hơn những việc mình đang làm. Với cá nhân mình, khi tôi nhìn thấy một tấm gương là tôi quán chiếu để thấy may quá mình chưa làm việc gì sai phạm đến nỗi hối hận, giày vò. Đấy chính là tu hành, chứ đâu phải ngày ngày thời khóa mới là tu hành.

Con người ở thế gian luôn chênh mảng rồi tùy tiện. Chúng ta không cần xét ai chỉ cần xét mình, chênh mảng một thời gian sẽ có tùy tiện. Trong tùy tiện sẽ diễn ra sát sanh, trộm cắp, tà dâm, vọng ngữ, uống rượu. Còn những người luôn luôn chuyên cần tinh tấn thì không bao giờ có việc đó.

Hôm nay, Hòa Thượng nhắc lại tâm Bồ Đề chúng ta hãy nghe lại cho thật kỹ. Tâm Bồ Đề là tâm triệt để giác ngộ, phải có thể buông xả được thân tâm thế giới. Chưa dừng lại ở đây, tâm Bồ Đề còn là tâm tin sâu pháp môn Tịnh Độ, một lòng một dạ niệm “*A Di Đà Phật*” cầu vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc không hoài nghi không xen tạp không gián đoạn, “*lập định thệ nguyện đời này nhất định phải sanh Tịnh Độ thấy Phật A Di Đà. Người mà có chí nguyện kiên định như vậy chính là đã phát được tâm Bồ Đề vô thượng*”.

Hòa Thượng nói: “*Bình thường chúng ta đọc Kinh hay học pháp là nhắc nhở chính mình sanh tử sự đại, vô thường tấn tốc, phạm sở hữu tường giai thị hư vọng*”. Sanh tử là việc lớn, vô thường đến mau chóng lắm nên phải hết sức cảnh giác. Nếu chìm

đắm trong danh lợi, thỏa mãn trong hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” rồi chìm đắm trong “*tham sân si ngạo mạn*” thì khi vô thường đến, chúng ta phải trả giá cho sự chênh mảng.

Hòa Thượng chỉ dạy rằng tất cả cái gì có hình tướng đều là không thật, là hư vọng, giống như là sấm chớp bọt nước, nhanh chóng mất đi.

Hòa Thượng nói: “*Nếu hạ quyết tâm một đời này vãng sanh Tịnh Độ thì mới đạt được mục đích đọc Kinh hay học pháp của chúng ta*”. Còn không thì chưa đạt được, chúng ta mới dừng lại ở chỗ đọc Kinh để được phước, để tiêu tai giải nghiệp hay là viết Kinh để có phước chứ không phải viết Kinh thể hội ý Kinh, để có thể triệt để buông xả thân, tâm, thế giới, giữ tâm thanh tịnh niệm câu “*A Di Đà Phật*”.

Cho nên là mỗi ngày chúng ta học tập là để nhắc nhở chúng ta chỉnh sửa lại khởi tâm động niệm của mình tinh tấn một cách đúng pháp chứ không đi lạc đường, trở thành tinh tướng. Không để đến lúc vô thường đốn ngã mình thì mình mới biết bấy lâu nay mình tinh tướng chứ không có tinh tấn./.

\*\*\*\*\*

### ***Nam Mô A Di Đà Phật***

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*